

3 1761 08105023 9

Rudans'kyi, Stepan
Veseli virshi

PG

3948

R78V4

1918

From the Collection
of the late

JOHN LUCZKIW

„НАРОДНЯ БІБЛІОТЕКА“ Ч. 2.

С. РУДАНСЬКИЙ

VESELI

ВЕСЕЛІ ВІРШІ

Накладом „Вістника Життя“.

ФРАЙШТАДТ, 1918.

В друкарні „Союза визволення України“
у фрайштадтському таборі.

PG

3948

R78V4

1918

ЗМІСТ.

	Стор.
1. Довгий зуб.	3
2. Жалібний дяк.	4
3. Згуба душі.	5
4. На калитку.	5
5. Перекусіть, пане!	6
6. Пан і Іван в дорозі	7
7. Треба всюди приятеля	11
8. Попович	12
9. Турецька кара	13
10. Пій з кропидом	13
11. Ви, пан - отче.	15
12. Страшний суд.	15
13. Курація од очу	15
14. Рагуй браце	17
15. Храбрый Лях	17
16. Надгорода	18
17. Фурманка з Жидами	19
18. Що то мати, що то діти	21
19. Оливо не вадить.	23
20. Розмова	24
21. Жид на чатак.	25
22. Циган на толоці.	26
23. Безязика коняка.	27
24. Циган в огірках.	27
25. Циган з хроном.	28
26. Кому чого бракує	29
27. Варенікі, варенікі!	30

Довгий зуб.

Сидить шевчик на стільці,
На кумові постільці
Пришиває лату.
Аж у сінях двері скрип!
Далі в хату двері рип!
Шелеп кум у хату.

„Здоровенькі ви були!
А що ж, мої постолои
Вже мабуть готові?“
— Зараз будуть, погодіть!..
Що ж ви стогнете, як дід?
Чи вже ж не здорові?

„Та не то, щоб, Боже крий,
Був я дуже так слабій,
А так тільки нудно.
Розболів ся вражий зуб,
Та заріє тобі, як дуб,
Що й вирвати трудно.“

— Не журіть ся!—каже швець,
Ось сядьте во на стілець!—
На стілець саджає,
В дратву зуба замотає,

Кінці разом посплітав.
До ноги чіпляє.

Але звісно у шевців
Всі міражі стільці,
Щоб то не душило!..
Ото шевчик і зайшов,
Нишком дїрку ту знайшов,
Та хвать кума шилом!

Кум підскочив, як той цап.
Та рукою з заду лап
За грішнее тіло..
„Не даремне ж я стогнав!
Ач коріння попускав,
Аж там заболіло!..

Жалібний дяк.

А що тільки в церкві дяк
„Іже“ заспіває,
Бідна баба у кутку
Мало не вмліває.

Аж завважив тее дяк,
До неї забрав ся:
„Чого плачете ви так?“
Стару запитав ся.

— Як не плакати мені,—
Стара баба каже,—
Коли мене голос ваш
Аж за серце вяже!

Так колись моя коза
 На льоду кричала,
 Як там її звірина
 Бідну розривала.

Згуба душі.

Раз пропала на степу
 В чумаків сокира,
 До ідного всі взялись:
 „Ти, тай ти, псявіра!“
 Той їх годить, хаменить,
 Той їх розважає,
 Вже й клянеться на чім світ,
 Богом присягає.
 Ні, не вірять. І чумак
 Против неба глянув:
 „Коли я сокиру взяв—
 Хай я Ляхом стану!“
 — „Стій, чужаче, не губи
 Ні душі, ні віри!
 Вірим, вірим! Ти не брав
 Нашої сокири!“

На калитку.

Прийшов козак до кацапа,
 Сукно оглядає;
 Перекинув шук з двадцять—
 Все не добирає...

Аж наглянув десь кармазин—

„Дай но, каже, того!..“

Розвертає, оглядає:

„Се хиба нічого!..“

Виміряє середину,

Виміряв чубатий:

„Оттут, каже, мені виріж

На калитку, брате!“

Перекусіть, пане!

Обсунулась стара гребля,

Місток похилив ся;

Спала річка невеличка,

Місток завалив ся.

На камені кілька хлопців

Черепками грає,

Аж ступою через греблю

Панок проїжджає.

„Помагайбі, каже, хлопці!“

— Помагайбі, пане!

„А що, у вас млинок меле?“

— Та вже ж меле, пане!

„А змолоти можна?“

— Перекусіть, пане!

Як сухеє воно тільки,

То змелеть ся, пане!

Пан і Іван в дорозі.

Вийшли ся пан з Іваном,

По світі мандрують...

Разом їдять, розмовляють,

Разом і ночують.

На кожному через плечі

Висить по торбині;

Лжш пан таки у чемерці,

Іван у свитині.

Ідуть вони дорогою,

Стали ночувати.

Аж пан собі задумує

Хлопа ошукати...

Тай говорить до Івана:

„Знаєш що, Іване?

Годило ся б попоїсти!..“

— Та що ж? їжмо, пане!

„Але знаєш що, Іване?

Починаймо з твої!

Як твоя буде порожня,

То тоді до моєї!“

— Добре, пане!—Іван каже.

Зняв свою торбину,

На травиці зелененькій

Простелив свитину.

Попоїли таки добре;

Комара здушили...

Рано встали, до снідання

Торбину кінчили.

Прийшов вечір. Знов у полі
 Стали ночувати.
 Вже панові свою торбу
 Треба починати...

Але пан собі ні слова,
 На землі лягає,
 Кладе торбу під голову,
 Хлопа замовляє...

„Що би ти робив, Іване,—
 Пан зачав питати,
 Якби тобі довело ся
 Таке поле мати?..“

— А що ж, пане, я орав би,
 Хлібом засївав би,
 Та ходив би до Одесу,
 Сіль і гроші мав би...

„А що я, не так зробив би...
 Пан почав казати,
 Я казав би на сїм полі
 Місто збудувати...“

Там би в мене стояв палац
 Там під ряд крамниці,
 Там перекупки з булками,
 А тут дві різниці..

От тоді приходь, Іване,
 В мене балювати!..“

— Ет, спасибі, Іван каже
 Лучче будем спати!..

Негабаром коло пана
 Став Іван хропіти,

Незабаром коло нього
 Став і пан сопіти...

Тільки що пан заснув добре,
 Іван підійняв ся,
 Та до панської торбини
 І сам присотав ся...

То і курку, і печеню,
 І кавалок кишки,
 Все, що було у торбині,
 Стеребив до кришки.

Пробудив ся пан раненько...
 Пропаца година!
 Хоче їсти сіромаха,
 Та пуста торбина...

Розбуджав він Івана
 Та його й питає,
 А Іван стиснув плечима
 Тай відповідає:

— А що ж, пане, та ж ви вчора
 Місто будували...
 Тут стояло дві різниці,
 Там булки стояли,

А по місті, звісне діло,
 Собаки ходили...

То вони ж то вашу торбу
 Невне стеребили!

Посвистав пан по торбині.
 Нічого діяти!..

„Вставай, каже, вже, Іване!
 Підем мандрувати.“

Пішли вони, ідуть степом,
 Тяженько зморились...
 Аж насили перед вечір
 До села прибились.
 Ідуть вони в коловорот,
 Аж блукає гуска.
 Іван гуску та в торбину:
 Є вже і закуска...
 Повернули в пусту хату,
 Гуску спорядили...
 Спорядили, як годить ся,
 У піч посадили...
 Але пан гадає знову
 Хлопа ошукати,
 Тай говорить: „Що ж, Іване!
 Ми лягаймо спати!
 Та кому із нас приснить ся
 Кращая закуска,
 То вже ціла тому завтра
 Достаеть ся гуска!..“
 — Та як спати, то і спати,
 Нічого діяти!—
 Постелив Іван свитину,
 Тай лягає спати...
 Серед ночі захропів пан;
 Іван пробудив ся,
 Взяв собі цілу гуску,
 Тай знов положив ся.
 Рано будить пан Івана
 Та давай казати:

Як то Бог його до себе
 Просив балювати,
 Та якії там потрави
 Йому подавали,
 Та як його всі святії
 Істи припрошали...
 — Ані слова! Іван каже:
 Баша правда, пане!
 Я сам бачив, як ви їли
 Якісь марципани...

Та дивлюсь, що не голодні,
 Маєте закуску,
 Тай сів собі коло печі
 Тай стеребив гуску!..
 „Чи то ж правда? пан питає,—
 Всю їзів, Іване!“
 — Та аби я так здоров був.
 Як всю їзів, пане!
 Димом здимів пан голодний,
 А Іван озвав ся:
 — Хтїв когось пан ошукати,
 Тай сам ошукав ся!..

Треба всюди приятеля.

(Баба в церкві).

Прийшла в церкву стара баба,
 Свічок накупила;
 Де була яка ікона,
 Всюди поліпила.

Іще пара остаєть ся,
 Де їх приліпити?..
 — Ага! каже, пошукаю
 Святого Микити!
 Найшла баба і Микиту—
 Святий чорта ціпить!..
 Баба ідну йому ставить,
 Другу чорту ліпить...
 Видять люди й розважають,
 Щоб там не лішила:
 „Що ти, бабо, кажуть, робиш?
 Та ж то вража сила!..“
 Але баба обернулась:
 — Не судіте люди!
 Нікто того не відає,
 Де по смерти буде...
 Чи у небі, чи у пеклі
 Скажуть вікувати;
 Треба всюди, добрі люди,
 Приятеля мати.

Попович.

Наслівав ся попів син
 За свята доволі,
 Та по святах і маянув
 Учити ся в школі.
 А мужики й загули,
 Що добре співає;

Ого староста колись
Батюшку й питає:
„Куди піде ваш панич,
Як вийде у люди?“
— Куди? Звісно у попи,
Попом собі буде!
„Шкода його на попа!—
Мужик промовляв,
З нього дебрий був би дяк,
Бо то-то співає!“

Турецька кара.

Взяли Турки козака,
На смерть засудили,
Межи ноги йому кіл
Довгий заложили,
Тай довбнею і женуть.
А той тільки каже:
„Та бий рівно, коли беш,
Не мили ся, враже.“

Пін з кривилом.

На Ордані, як звичайно
У людей буває,
Ходить Батюшка з кривилом,
Хати окропляє..

Ходить батюшка з кропилом,
 Чого ж тут боятись?
 Але їдна молодиця
 Аж пищить сховатись...
 Ставить діти на припічку,
 Каже їм сказати,
 Що матері нема дома,
 На ярмарку мати...
 Сама лізе під постелю,
 Лежить, упріває...
 Далі чує — отець входить,
 „В Ордані!“ співає.
 Отець входить, всюди кропить,
 Образи й пороги,
 Вікна, стелю і постелю...
 Тай заглянув ноги.
 І нічого... дає дітям
 Хреста цілувати,
 Тай питає, мов не знає:
 „А де ваша мати?“
 — Пішли мати на ярмарок,
 Нема в дома мами! —
 Закричали малі діти
 Рівно голосами...
 „То скажіть же своїй мамі ---
 Й показав рукою —
 Нехай бере на ярмарок
 І ноги з собою!“

Ви, пан-отче.

Питаєть ся архирей
 Попа молодого:
 „Який, каже, тебе чорт
 Висвятив дурного?“

А той йому неборак
 Подивив ся в очі:
 — Та святили, каже, ви,
 Пресвятий пан-отче.

Страшний суд.

В страшно-судную неділю
 Ксьовіз казанія говорив,
 Став за божий суд казати,
 Тай на гріх пересолив.
 Слухав, слухав бідний Мазур,
 Далі тяженько здихнув,
 Подивив ся на Іезуса
 Й головою похитнув.
 „Коли так, промовив, Іезу,
 Ти судити нас будеш,
 То будь певний, сам як палець,
 Серед раю заживеш!“

Курасія од очу.

Десь там у клявіторі
 За часу ідного

Сповідав законник
Ляшка молодого.

Ляшок признаєть ся,
Що звів раз дівчину.
Законник питає:

„А кедиж то, сину?“

Той йому і каже:

„Раз, каже, в гаїку
Пши шуме струмика,
Пши пеню словіка...

Пши светле ксенжица...

А той бідний слухав,

Далі ухватив ся

Руками за вуха:

— Не мув, каже, не мув,

Не мув, я цен проше,

Бо ти ужил, серце,

Дябельскіх роскоши.

— „То мне, муй ксенжунию,

Доктор персвадовал,

Жебим так сен себе

Од очу куровал!“

А законник бідний

Тяжко облизав ся...

Далі: „Не веж, серце,

Не веж!“ обізвав ся.

„Гдиби помоц била

З такей авантури,

То я бим юж відзял

Давно пшез те мури!“

Ратуй, браце!

Під повстання два панки
 На коршмі гуляють,
 Цілують ся, як брати,
 Приязнь запивають.

Ото собі запили
 І поцілувались,
 Але тільки Москалі
 В коршму увігнались —
 Іден циб через вікно,
 Другого вхопили...
 Сей бідняка і кричить:
 „Ратуй, браце міли!“
 А той собі до ліска
 Скільки сили дує,
 Тільки крикнув сьому раз:
 — Нех цен Буг ратує!

Храбрый Лях.

Здибало ся два Ляшки:
 Іден і хвалив ся,
 Як недавно на війні
 З козаками бив ся.
 „Юж то, — каже, — длуго мне
 Не запомном ворогі,
 Бо псявяром може сту
 Одрамбалем ногі!

— Що то ноги? — каже той,
Глови ромбаць било!
„І я хцялем, браце муй,
Але глув не било“.

Надгорода.

Раз топив ся грубий Лях,
Став репетувати,—
Мужик іден і побіг
Пана ратувати;

За чуприну ухопив,
З води витягає,
Пан дякує мужику,
Гроший добуває.

Аж надходить другий Лях:
— „Що то“ — запитав ся.
— Таж видьонгнол з води мнє!
Грубий обізвав ся.

„О, відзялем, каже той,
Відзялем, йедини,
Як он тебе, браце муй,
Цьонгнол за чуприне!“

— За чуприне чиж то так? —
„За чуприне, міли!“
— О, неся вярж! — крикнув той
Ізі всеї сили.

— Сто нагайув за то псу!
 І що ж? — Протягнули
 Ї сто йому нагаїв
 За добро креснули.

Фурманка з Жидами.

Возив когось сам господар,
 Назад повертав ся,
 Тай на своє гірке лихо
 З Жидами наняв ся...
 Насїдало препоганих
 Повнісїнька фура:
 Сруль і Лейба, Мошко й Берко
 І товстая Сура!...
 Коням тяжко, йому гірко!
 Тільки й ласки в Бога,
 Що конята не голодні
 Та суха дорога...
 Їдуть вони їдні сутки,—
 Оброку не стало!...
 Їдуть другі — вже й дорогу
 Дощем зопсувало!
 Тут і гори наступили,
 Ледви йдуть конята...
 Зліз господар, підпихає,
 Сидять Жидинята!...
 Стали конї під горою!...
 Ані суди, Боже!

Вже й ні батіг, ні підмога,
 Ніщо не допоможе!...
 А Жиди собі байдуже,
 До Сури гергочуть,
 Та з бідного хрестянина
 Сміють ся, регочуть!...
 Але їде Запорожець,
 Їде й розважає:
 „Та у мене Жидова та
 Живо позлізає!...“
 Вдарив коня нагайкою,
 З возом порівняв ся:
 „Як ся маєш, вражий сину?“
 Сердито озвав ся...
 „Памятаєш, як я хлопцем
 Возив орендарів,
 А ти моїх орендарів
 Нагайкою спарив?...
 Ото ж тобі, бісів сину!“
 Козак промовляє,
 Та все Жидів через плечі
 Нагайкою крає!...
 Скочив Лейба, скочив Мошко
 І товстая Сура,
 Скочив Сруль і грубий Берко —
 Полекнула фура!...
 Вийхав мужик на рівне;
 Жиди позбігались
 Тай до нього в один голос
 Усі обізвались:

„Отак тобі, дурню, й треба!
 Ото за те маєш:
 А нащо ти по дорогах
 Жидів зачіпаєш?“

Що то мати, що то діти.

Ходить Жидок по ярмарку
 Помежи возами,
 Надибає чоловіка —
 Стоїть з гарбузами...

Жидок з роду ще не бачив;

„А що то?“ — питає.

— А що ж? Яйця кобилячі! —

Той відповідає...

„Як то? гирсти? з того яйцю
 Малий коник буде?“

— А ти ж думав, що лошата
 Звідки беруть люди?

Знесе яйце худобина,

Хрестянин збирає,

Та як квочка на ті яйця

Сідалом сідає!...

„А ну, ну, Іванцю серце!...

А що тобі дати,

Щоб ти мені з того яйцю

Зробив лошеняти?“

— Та за тебе, що висиджу,

Буду їсти й пити...

А за яйця уже, Жидку,
 Треба залатити!...
 „А по чому ж в тебе яйця?“
 — Не знаєш по чому?
 По карбованцеві кожне,
 Ще й по золотому!...
 Заплатив Жидок за яйця,
 Везе до коршомки...
 Поскладав їх коло гроби,
 Постелив соломки...
 Садовить на них Івана...
 Дає їсти й пити...
 А сам хирний переходить
 В другу коршму жити...
 Сидить мужик у коршомці,
 Грошенята має,
 Спить кохано на соломі,
 Їсть та попиває...
 Пересидів цілу зиму,
 Далі що робити?...
 Утікти б то... та як зловлять,
 Будуть шельми бити...
 Думає, думає, тай роздумає:
 Перетер соломку,
 Та розмахав з нею губку,
 Підпалив коршомку...
 Горить коршма в опівночі!
 Мужик вибігає...
 Та бігає наоколо,
 Як мати ридає...

Позбігались орендарі...
 Де вже погасити?
 А Іван тут коло коршми
 Давай голосити:
 — Яйця ж мої, любі, милі!...
 А я ж ваша мати!...
 А я ж думав, що потіху
 Буду із вас мати!...
 А я ж думав, що підмога
 Мені із вас буде!...
 А я ж думав, мої діти,
 Що з вас будуть люде!...
 І промовив з подивлінням
 Жидок бородатий:
 „Що то діти, що то діти!
 А що то їх мати!...“

Оливо не задигь.

Утікало два Жиди
 Колись за границю,
 Надибали на стєну
 Набиту рушницю.
 Надибали, підняли,
 Стали тай гергочуть,
 Далі крикнули „герехт!“
 І стріляти хочуть.
 Та стріляти не біда,
 Але як стріляти?

Не зміркує бідний Сруль,
Звідки що почати.

Далі пейса підкрутив:
„Тепер, каже, бухну!
Ти в бухили, Лейбо, дуй!
Я рухили рухну!“

Не перечить грубий Жид,
Руру надуває,
А тимчасом жвавий Сруль
Курок відтягає.

Далі рухнув за язик —
Бухнула рушниця,
Пішла куля Лейбі в рот,
Грубий Жид валить ся.

А Сруль йому на відхід
Добру раду радить:
„Виплюй! виплюй! все кричить,
Осьво не вадить!“

Розмова.

Прийшов Мошко з Петрополя
Тав людей дурив,
Що Лейби він у столиці
З царем говорив.

— „А як же ви говорили?“ —
Якийсь запитав.
„О, ми славно говорили,“ —
Мошко відвічав:

„Я казав усе цареві
Ура та ура!
А воно мені казало:
Дурак та дурак!“

Жид на чатах.

Ставить Москаль Жидюка
На московські чати,
Гай і учить на сей раз
Як то чатувати:

„Сматрі, каже, хто б ні шол,
Ти станавісь тут же,
Да спрашівай: хто ідьот?
Сматрі, не забудь же!

как скажет тебе: „Свой“,
Іустї ево з Богом,
А как только замалчіт,
Гак бері такова!..“

І сам таки край Жидка
Іде в опівночі...
Жидок крикнув: „Кто ідьот?“
Витріщає очі.

Той і каже: „Ето я!“
— Ето ви, Міхалю?
А я думал — ето свой,
Аж мне страшно стало!

Циган на толоці.

Вміли-сьте, кумцю, варити,
не вміли давати.

Народня приказка.

Пішов Циган на толоку
До сусіда зрання;
Та в сусіда без обіда
Косив до смеркання.
 Ізнеміг ся сіромаха,
 Косить і не косить;
 Аж під вечір пан господар
 Вечеряти просить.
Іде Циган вечеряти,
Та слину ковтає...
Садовить ся на покуті,
Пояс розпускає.
 Садовить ся на покуті,
 Випив пів бляшанки,
 Та, як муха до патоки,
 Припав до маслянки.
Припав Циган до маслянки,
Яндику кінчає...
Аж тут кума вареники
З печі висуває.
 Схаменув ся бідний Циган,
 Та вже не поможе!..
 Ізїв кілька вареників,
 А більше не може.
А тут іще й вареників
З стола не прийняли,

Як поросся печенее
 До хрону подали...
 Подивив ся бідний Циган,
 Тай став промовляти:
 „Вміли, кумцю, ви варити,
 Не вміли давати!..“

Безязика коняка.

Вивіз Циган на ярмарок
 Коня продавати...
 Посходились ярмаркові,
 Стали оглядати...
 Оглядають: ківь як сокіл
 І ганчу не має!
 А сам Цигин кругом ходить,
 Та все примовляє:
 „Що конина, то конина!
 А щоб язик мала,
 То вона б вам, люди добрі,
 Всю правду сказала!“
 Купив якийсь ту конину,
 Дома оглядає...
 Аж конина його справді
 Язика не має...

Циган в огірках.

Сидить Циган на городі
 Темненької ночки:
 До блискавки вибирає
 Чужі огірочки...

Та все собі промовляє:
 „Блисни, Боже, блисни!...“
 А господар його з заду
 Як вилами свисне!..
 — А сто бісів в твого батька
 Та у твої груди!..
 Розкрадати моє працю!..
 А що тепер буде?..
 „Ой батечку, голубчику!
 Чивіте, як знайте!
 Тільки прошу вас, пан-отче,
 За пліт не кидайте!...“
 — Оже ж кину!— „Бійтєсь Бога!“
 — Кину, бісів сину!
 Підняв Цигана на руки,
 Тай через пліт кинув.
 Підійняв ся вражий Циган,
 Та як зарегоче:
 „Мені того й бракувало:
 Добраніч, пан-отче!“

Циган з хроном.

Бачили очі, що купували,
 Іжте, хоч повиласьте.

(Нар. прик.)

Ходить Циган, ярмаркує,
 Лиш копійку має..
 „А що тепер найдешевше?“
 Мужька питає.

— Та хрін тепер найдешевший! —
 Мужик йому каже;
 За копійку цілу вязку
 Сідуха навяже!
 Побіг Циган між сідухи,
 Купив собі хрону...
 Подивив ся на ярмарок,
 Тай пішов до дому...
 Іде собі дорогою,
 Свіжий хрін смакує...
 Вертить свердлом йому в носі,
 А сліз не вгамує...
 Втирав, втирав Циган очі,
 Далі й не втирає...
 Сів під мостом і скривив ся,
 Ість та промовляє:
 „Плачте, плачте, дурні очі!
 Щоб повилізали!
 Бачили ж ви препогані,
 Що то купували!“

Кому чого бракує.

Було тісно під Москвою,
 Просять козаків:
 „Поможіте, Запорожці,
 Збити ворогів!“
 — „Заплатіте, добрі люди,“
 Кажуть козаки,—
 „То вибємо Москву вашу
 З вражої руки.“

— „То ви батесь за копійки?“

Кажуть Москалі:

„А ми ж бемось ізза чести,
Як Господь велів!“

— „Та кому чого бракує!“

Кажуть козаки:

„Знать, у вас на честь посуха,
В нас—на копійки!“

Варенікі, варенікі!

Сидить Москаль на прилавку,

Прищурює очі...

Так і знати, що псявіра

Вареників хоче.

Хоче бідний вареників—

То й ніщо питати!..

Та тільки їх по нащому

Не вміє назвати.

— „Хазяюшка, галубушка!“

Став він говорити:

„Сварі-ка мне вот етаво!“

— „Та чого зварити?“

— „Да етаво... как, бінш, ево

У вас називають?..

Вот... что, знаєш, берут тесто,

Сиром накладывают...“

— „Та Бог його святий знає,

Що вам, служба, гоже!..

Тісто сиром накладывают...

То галушки може?“

- „Не галушкі, не галушкі!
 Я галушкі знаю.
 Сварі-ка мнє, галубушка..
 Всьо, бін, забиваю!
 Уш з глаз дадой, так с памяти!
 Вот ентакой бес-то!..
 Да знаєш лі: ентак сир-то,
 А на сире тесто..“
 — „Та бог його святий знає
 І добрії люди!
 Сир у тісті.. хиба, може,
 Чи не пиріг буде?“
 — „Да не пірог, галубушка!..
 Екая дасада!..
 Да знаєш лі? туда масла
 Да сметани нада!..
 А вона-то добре знає,
 Чого Москаль хоче,
 Та чекає барабана
 Поки затуркоче..
 Як почувла барабана—
 Слава тобі Боже!
 Тай говорить Москалеві:
 „Вареників, може?“
 Аж підскочів Москалина,
 Та ніколи ждати.
 — „Варенікі, варенікі!“
 Тай пішов із хати!..

ЦІНА:

в Австрії 60 сотиків, на Україні 60 шагів.

**PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET**

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 15 21 07 08 004 0